

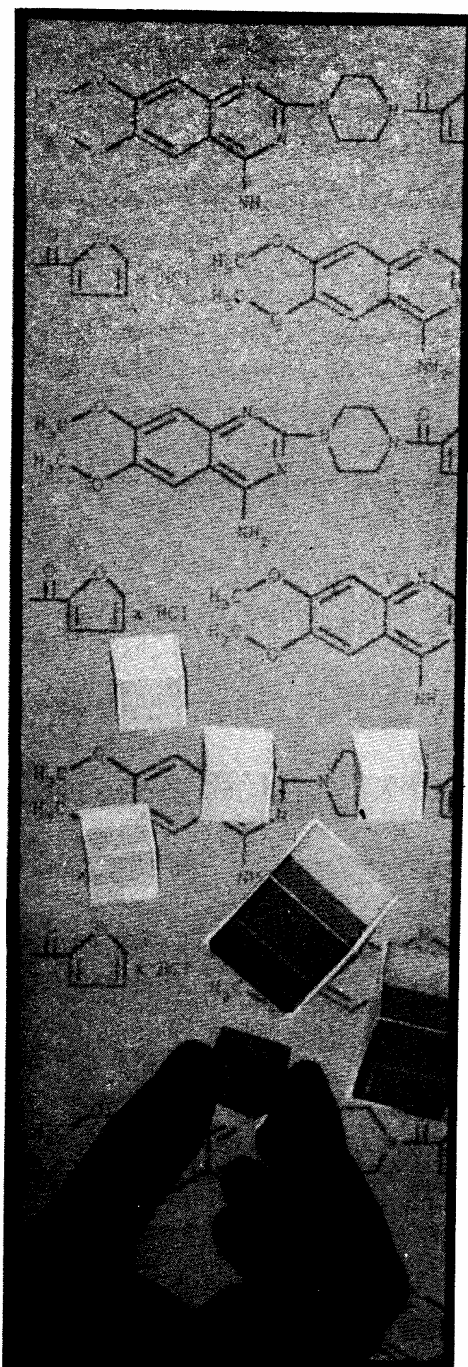

آستمیزول

هیستامین می باشد که همانند ترفنادین بعنوان آنتی هیستامین غیر سدایتو طبقه بندی می شود. آستمیزول همانند ترفنادین در تخفیف علائم

آستمیزول یک آنتاگونیست گیرنده H_1

* شبکه بهداشت و درمان قوچان

رینیت الرژیك فصلی، آبریزش بینی، خارش و اشك ریزش بكار رفته و بعلاوه در درمان كهیرایدیوپاتیک مصرف می شود.

فعالیت آنتی هیستامینی و قدرت اثر آستیمیزول همانند ترفنادین و سایر آنتی هیستامینها است. آستیمیزول شروع اثر كندی داشته و بهمین لحاظ در کنترل علائم حاد آلرژیک سایر آنتی هیستامینها كه شروع اثر سریعتری دارند، ترجیح داده می شوند. اما این دارو مدت اثر طولانی تری داشته و ترجیحاً در بیماران با بیماریهای آلرژیک مزمن كه به درمان طولانی تری نیاز دارند، مصرف می شود. اثر آستیمیزول با تداوم تجویز، افزایش می یابد و در چندین مطالعه آستیمیزول با چهار هفته تجویز موثرتر از ترفنادین و كلرفنیرآمین تشخیص داده شده است.

هیچكدام از دو داروی آستیمیزول و ترفنادین مثل سایر آنتی هیستامینها فعالیت

• هیچكدام از دو داروی آستیمیزول و ترفنادین مثل سایر آنتی هیستامینها فعالیت سایكوموتور ندارند.

سایكوموتور ندارند. كه این يك مزیت دارو نسبت به اكثر آنتی هیستامینها محسوب می شود. آستیمیزول از سد خونی مغزی آسان عبور نكرده و وقوع تسكین روانی ایجاد شده در مطالعات کنترل شده (۷٪) و تقریباً برابر با پلاسیبو درمانی بوده است (۶٪).

بعید به نظر می‌رسد که آستمیزول همانند سایر آنتی‌هیستامین‌ها اثرات آنتی‌کولینرژیکی مثل خشکی دهان بروز دهد ولی بعلت پتانسیل فعالیت آنتی‌کولینرژیکی بایستی در بیماران

• آستمیزول در کبد متابولیزه می‌شود و متحمل متابولیسم می‌گردد. بعضی از متابولیت‌های آن مثل دمیتیل آستمیزول نیز فعالیت آنتی‌هیستامینی نشان می‌دهد.

مبتلا به بیماری‌های قسمت‌های تحتانی راه‌های هوایی مثل آسم با احتیاط مصرف شود.

در بعضی از بیماران درمان شده با آستمیزول افزایش اشتها (۴٪) و افزایش وزن (۴٪) ایجاد شده است. میانگین افزایش وزن در بیمارانی که مورد مطالعه قرار گرفته‌اند ۳/۲ کیلو گرم بوده است.

آستمیزول در کبد متابولیزه می‌شود و بعضی از متابولیت‌های آن مثل دمیتیل آستمیزول نیز فعالیت آنتی‌هیستامینی نشان می‌دهد. این دارو بایستی در سیروز و یا سایر اختلالات کبدی با احتیاط مصرف شود. طولانی بودن اثر آستمیزول اجازه می‌دهد که دارو یک بار در روز مصرف گردد که این خاصیت مزیتی نسبت به ترفنادین (که دوبار در روز تجویز می‌گردد) و سایر آنتی‌هیستامین‌ها بحساب می‌آید.

آهسته جدا شدن آستمیزول از گیرنده H₁ هیستامین بعنوان یک دلیل برای اثر تأخیری

آستمیزول پیشنهاد شده است. طولانی بودن مدت اتصال آستمیزول با گیرنده H₁ هیستامین همچنین ممکن است احتمال کاهش کارایی با مصرف طولانی را باعث گردد، مشکلی که گاهی با مصرف سایر آنتی‌هیستامین‌ها در درمان بیماری‌های آلرژیک مزمن با آن مواجه هستیم. طولانی بودن مدت اثر آستمیزول در یک مورد بعنوان عیب محسوب می‌گردد و آن اینکه این دارو ممکن است تا چند ماه پس از مصرف در تست‌های پوستی تشخیص آلرژیک مداخله کند، بنابراین در بیمارانی که ممکن است به تست‌های پوستی نیاز داشته باشند یک داروی کوتاه اثر ترجیح دارد.

دوز نگهدارنده معمولی آستمیزول برای بالغین و بچه‌های ۱۲ ساله و به بالا، ده میلی گرم در روز می‌باشد. برای کاهش زمان رسیدن به غلظت خونی یکنواخت، تک دوز ۳۰ میلی گرم در روز اول درمان و ۲۰ میلی گرم در روز دوم در مان توصیه می‌شود که در روزهای بعد با دوز ۱۰ میلی گرم در روز دنبال می‌شود.

در اثر مصرف آستمیزول باغذا جذب آن در حدود ۶۰٪ کاهش می‌یابد، بنابراین دارو بایستی با معده خالی (حداقل دو ساعت بعد از غذا) مصرف شود و تا بعد از یکساعت هیچ نوع غذایی مصرف نشود. قرص‌های آستمیزول ۱۰ میلی گرمی هستند.

مأخذ:

Hussar, D. A.; New drugs of 1989. Am. Pharmacy No. 3: 41, 42, 1990/161.